

Arrest

nr. 164 980 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 april 2015, als ascendent van een Nederlands minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 oktober 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 29 oktober 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2015 werd ingediend door: [v. d. B., M. G.], Nationaliteit: Suriname ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed op 24/04/2015 een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlands kind [S., T. A.- N.N. ...].

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd (dd. 19/10/2015) gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers het kind niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Overeenkomstig art.7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als ascendent aangevraagd op 24/04/2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De partijen betwisten ter terechtzitting niet dat verzoekster op 29 oktober 2015, in functie van haar minderjarig Nederlands kind, een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat zij vervolgens in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie. Gelet op deze tijdelijke verblijfstitel in België dient te worden aangenomen dat het voorheen aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker werd opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 10 december 2015, nr. 233.201). Er blijkt aldus niet dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken.

2.3. Ter terechtzitting erkent verzoekster dat zij geen belang meer kan doen gelden voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

2.4. Verweerder is het niet eens met de uiteengezette zienswijze en stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw zal kunnen worden uitgevoerd wanneer de thans hangende

verblijfsaanvraag niet zou uitmonden in de erkenning van een verblijfsrecht. Hij stelt dat zijn standpunt steun vindt in het arrest J.N. van het Hof van Justitie van 15 februari 2016 (zaak C-601/15). Het Hof benadrukte in het voormelde arrest dat het nuttig effect van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn) vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaande met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een (meervoudig) verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. Er blijkt evenwel niet dat de situatie zoals deze zich voordeed in deze rechtspraak dezelfde is als de situatie zoals deze thans voorligt, waarin verzoekster als gevolg van haar nieuwe aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opnieuw werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. Verzoekster is, gelet op deze tijdelijke verblijfstitel waarin de regelgever heeft voorzien, niet langer te beschouwen als zijnde een illegaal op het grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, waardoor haar situatie – gelet op het artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn – actueel niet langer onder de werkingssfeer van deze richtlijn valt. In deze situatie blijkt niet dat verweerder nog dienstig kan verwijzen naar voormelde rechtspraak. Het betoog van verweerder kan niet worden weerhouden.

2.5. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703), dient te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2015.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 19 oktober 2015

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt als volgt:

“In casu is duidelijk dat verwerende partij de aanvraag die verzoekster indiende op 24.04.2015 weigerde gezien in het dossier van de zoon van verzoekster een negatieve beslissing werd genomen.

In voormelde beslissing dd. 19.10..2015, waartegen bij Uw Raad eveneens beroep werd aangetekend, wordt er gesteld dat verzoekster niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken – quod non – .

Verwerende partij baseert zich voor het nemen van haar beslissing op artikel 40 § 4 van de Wet van 15.12.1980.

Weliswaar bepaalt voormeld artikel dat de EU- onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Nergens preciseert voormeld artikel echter dat de EU onderdaan persoonlijk over de noodzakelijk bestaansmiddelen dient te beschikken.

In casu beschikt verzoekster over inkomsten uit arbeid.

Tevens zijn er bewijzen van geldoverdrachten., zoals de bestreden beslissing duidelijk vermeldt.

Verzoeker heeft ook een partner. Er werd geen onderzoek gedaan naar zijn inkomsten.

Daarenboven blijkt uit de beslissing dd. 19.10.2015 genomen t.a.v. de zoon van verzoekster nergens dat tegenpartij een behoeftenanalyse heeft gemaakt van het gezin van verzoekster.

Het is nl. zo dat n.a.v. dergelijke behoeftenanalyse verwerende partij had kunnen bepalen welke bestaansmiddelen ‘het gezin’ nodig heeft om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.”

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekt volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient

te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verzoekster genereert inkomsten uit arbeid. Zij werkt met dienstencheques. Zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Door het minderjarig kind van verzoekster onterecht geen verblijfsrecht toe te kennen ,werd ook de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie aan verzoekster geweigerd. De ene beslissing is onmiskenbaar verbonden met de andere.

Indien verwerende partij voldoende zorgvuldigheid aan de dag had gelegd bij het nemen van de beslissing t.a.v. de zoon van verzoekster, had zij de bestreden beslissing niet dienen te nemen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoekster houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.

3.3. De Raad stelt vast dat de beide middelen van verzoekster een kritiek betreffen op het determinerende motief zoals dit is opgenomen in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 19 oktober 2015 zoals deze werd genomen in hoofde van haar minderjarig Nederlands kind, met name dat niet blijkt dat het kind kan worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen enkel middel aan dat specifiek is gericht tegen de in haren hoofde genomen weigeringsbeslissing, doch geeft aan dat de in haren hoofde genomen beslissing onmiskenbaar is verbonden met de beslissing genomen in hoofde van haar zoon en aldus het lot van deze laatste beslissing volgt.

De Raad stelt vast dat verzoeksters kritiek reeds werd behandeld door de Raad in zijn arrest nr. 163 524 van 4 maart 2016 waarbij de in hoofde van het kind genomen beslissingen van 19 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging voorlagen. Deze kritiek werd evenwel niet weerhouden ter nietigverklaring van de beslissingen in hoofde van het kind en het beroep werd verworpen. Het kan in het kader van het thans voorliggende beroep volstaan te verwijzen naar voormeld verwerpingsarrest van de Raad.

De middelen worden niet weerhouden.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS